

„Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes i naveky.“

(Žd 13:8)

OBEŽNÍK

JÚL 1988

Čo najsrdečnejšie vás všetkých zdravím v drahom mene Pána slovami: „... *lebo tvoja milosť je pred mojimi očami, a chodím v tvojej pravde.*“ [Ž 26:3].

Veľmi často je láska zdôrazňovaná bez toho, aby bola spojená s milosťou a pravdou. Len tam, kde je milosť a pravda, môže byť skutočná božská láska. Zvlášť si vážime milosť a pravdu, ktorú nám Boh daroval vo svojej večnej láske. Známe slová: „*A z jeho plnosti sme my všetci vzali, a to milosť za milosť.*“ [Jn 1:16] nie sú len napísané, ale stali sa prežívajúcou, žitou skutočnosťou.

Ďalší verš výstižne vyjadruje podstatu evanjelia: „*Lebo zákon je daný skrze Mojžiša; milosť a pravda stala sa skrze Ježiša Krista.*“ Ako veriaci sme zažili oboje – najprv rozsudok odsúdenia, ktorý bol právoplatne vynešený na základe Božieho zákona, a potom z milosti nezaslúžené oslobodenie spod obvinenia. Takto milosť zvíťazila nad súdom, lebo Božie milosrdenstvo, ktoré nám bolo udelené, sa chváli proti súdu [Jk 2:13].

Zákon bol daný na to, aby nás odsúdil v našom od Boha odlúčenom a hriešnom stave a aby mohli byť zistené naše previnenia, aby potom mohla nastúpiť milosť a vykonať svoje dielo. Omilostený môže byť len ten, kto je odsúdený. V tomto svetle chápeme Luk 4, kde sa náš Pán odvoláva na Slovo z Izaiáša 61 a volá: „... *poslal ma obviazať skrúšených srdcom, vyhlásiť zajatým slobodu a väzňom otvorenie žalára, a vyhlásiť rok milosti Hospodinov...*“ [Iz 61:1-2]

Tento rok milosti trvá aj dnes, je to deň spásy, príjemný čas, počas ktorého môžu byť ľudia vyslobodení skrze vieru v Ježiša Krista. Tak sa pre nich naplňuje to, čo je ako zasľúbenie napísané v Ž 85:10-11: „*Áno, blízke je jeho spasenie tým, ktorí sa ho boja, aby prebývala sláva v našej zemi. Milosť a pravda sa stretnú; spravodlivosť a pokoj sa bozkajú.*“ Ako vidíme z celkového svedectva Písma, všetko, čo pochádza z Boha, je súčasťou vyváženého zvestovania, a vedie k prežitiu Boha, ktoré ako jednotlivci činíme.

V tomto obežníku sa budeme stručne venovať aktuálnemu vývoju v náboženskej a svetskej oblasti podľa ich prorockej postupnosti pre ko-

nečný čas. Kázania, ktoré vychádzajú vo forme brožúr a na kazetách, obsahujú všetko, čo je potrebné na prípravu a dokončenie Cirkvi-Nevesty. Záver uskutoční sám Pán vo svojej nevýslovnej milosti a milosrdenstve v tých, ktorí sa mu podriadili a uverili pravde Slova. Teraz čakáme na Boží nadprirodzený zásah a pôsobenie.

Zasľúbenia Slova boli skrze zvesť konečného času postavené na svietnik. Budú im veriť všetci, ktorí boli vyvolaní von a očakávajú ich uskutočnenie v blízkej budúcnosti. I keď zmieňujeme aj iné veci, zameriavame svoju pozornosť na to, čo považuje za hlavné Boh: Jeho krvou vykúpený zástup prvotiny z národov, ich príprava a dokonanie – paralelne s tým jeho milovaný ľud Izrael, ku ktorému sa obráti v milosti a milosrdenstve. Boh má veľký, všeobjímajúci plán spásy, ktorý vedie ku dokonaniu. Skutočne žijeme na konci konečného času a vidíme, ako sa Božie Slovo naplňa na všetkých úrovniach.

Prorokovi Danielovi boli ukázané štyri zvieratá ako symbol štyroch svetových ríš, ktoré budú nasledovať jedna po druhej. Posledná, ktorá sa začala v roku 31 pred Kristom, zostáva až do konca, až kým sa z vrchu nespustí kameň, ktorý udrie do sochy pri jej nohách a rozbije ju [Dn 2:34]. Toto kráľovstvo, ktoré prekvitalo, ale sa potom rozpadlo a už ho nebolo, sa teraz znovu rodí a nadobúda tvar. Podľa biblického proroctva sa má stať svetovou ríšou. Jedná sa pri tom o zjednotenú Európu pod vládou Ríma. „Rímske zmluvy“, ktoré sa v tejto dobe stali pre každého pojmom, sú toho jasným svedectvom.

Každému, kto v médiách sledoval samit EHS v posledných dňoch minulého mesiaca v Hannoveri v Nemecku, neunikli niektoré heslá ako „svetový menový systém“, „svetové hospodárstvo“, „Európska centrálna banka“, „jednotný európsky trh“ a mnohé ďalšie. Zo slov nášho spolkového kancelára: „Teraz už nie je pre nikoho cesty späť!“ som počul zadosťučinenie, že sú všetci viazaní zmluvou a musia sa pridať.

Grécky prezident, ktorý prevzal predsedníctvo EHS na druhú polovicu tohto roka, vo svojom prvom prejave povedal niečo veľmi dôležité: „Teraz ide o to, aby sa do tohto vývoja zapojila aj východná Európa a aby sa vytvoril jednotný celoeurópsky trh.“ Na vedenie rokovaní so Sovietskym zväzom nie je vhodnejšia vláda ako tá v Aténach. Medzi týmito dvoma krajinami predsa existujú stáročné väzby v náboženskej oblasti vďaka pravoslávnej viere. Aj tu všetko prebieha správnym smerom.

Zjednotenie západoeurópskych krajín je len prvou časťou celkového zjednotenia. V sobotu 25. júna 1988 sa v denníku pod titulkom: „EHS

a Comecon (RVHP – Rada vzájomnej hospodárskej pomoci) podpísali spoločnú deklaráciu“ objavil tento text: „Brusel: Túto sobotu sa v Luxemburgu podpíše 'spoločná deklarácia' medzi Európskym spoločenstvom a Východoeurópskou radou vzájomnej hospodárskej pomoci, ktorá bola nedávno podpísaná v Moskve. Zmluva, ktorej cieľom je normalizovať vzťahy medzi oboma hospodárskymi spoločenstvami, tak nadobudne platnosť.“

Tak sa celý zbankrotovaný východný blok vo svojej bezmocnosti podriadil EHS. Tu sa plní, čo je napísané: „*Lebo to Bôh dal do ich srdca, aby vykonali jeho úmysel a aby prišli na jednu mienku a dali svoje kráľovstvo šelme, dokiaľ by sa nevykonali slová Božie.*“ [Zj 17:17]. Celá Európa bude začlenená do tejto celkovej únie. Napriek všetkým rozdielom sa v nej zjednotia rôzne kultúry, náboženstvá a svetonázory – demokrati, socialisti, komunisti a ateisti, kresťania a dokonca aj moslimovia. Na tom, aby sa miera skutočne naplnila a aby bol postavený most k islamu, sa podieľa aj Turecko. Veľká smilnica, ktorá tróni nad národmi, vlastne už jazdí na šelme a opraty má pevne v rukách. Do akej miery bude Cirkev-Nevesta ešte svedkom tohto vývoja, nikto z nás nedokáže predpovedať. Boh to tak zariadil, aby nikomu nenapadlo povedať: „*Môj Pán ešte dlho nepríde...*“, pretože to či ono sa ešte musí naplniť.“

Rôzne prúdy v protestantských cirkvách a slobodných zboroch, či už ide o národné rady cirkví, Svetovú radu cirkví alebo iné združenia, ako aj posledná schizma v Rímskej cirkvi, sú len okrajovými javmi. Nám sa jedná o Božie kráľovstvo, a keďže je to jedno s druhým tak úzko spojené, aj o Antikrista a jeho aktivity. Už teraz očarúva celý svet a dostáva úctu od všetkých obyvateľov zeme, ale len od tých, ktorých mená nie sú od stvorenia sveta zapísané v knihe života zabitého Baránka [Zj 13:8]. Uprostred toho všetkého, čo sa deje, pred našimi očami nanovo povstáva „staroveká rímska“ ríša, ktorou nič a nikto neotriasie.

Tak ako si jednotlivé krajiny združené v tejto únii vyjednávajú určité práva, tak si ich vyjednávajú aj všetky denominácie a slobodné cirkvi. Navonok si zachovávajú svoj vlastný rámeč, ale ich korene sú v pôde rímskej cirkvi. Ona je matka, ostatné sú jej dcéry. Svätý Boh to vo svojom svätom Slove nazýva „Veľký Babylon“ [Zj 17:6]. Všetky duchovné „dcérske cirkvi“ prijali katolícke učenie o Božstve, ako aj jej prax krstu. Sú teda od začiatku navzájom príbuzné, takže materská cirkev žiada svoje vlastné dcéry o návrat späť do svojho lona, čo je s desivým úspechom praktizované od druhého vatikánskeho koncilu.

To, čo nás, ktorí veríme zjavenému Slovu pre tento čas, asi najvýraznejšie učiteľsky odlišuje od denominácií, je poznanie Boha, najmä pokiaľ ide o božstvo Ježiša Krista. Osobitne som si to uvedomil na výročnej konferencii Medzinárodnej rady kresťanských cirkví, ktorá sa konala v júni 1988 na Cape Canaveral v USA. V súvislosti s misijnou cestou som sa jej mohol tri dni zúčastniť. Tento čas som chcel využiť na to, aby som sa informoval o tom, čo sa v týchto organizáciách na celom svete deje.

V žiadnom prípade nechcem súdiť alebo sa vyvyšovať nad ostatných a o to isté prosím aj všetkých bratov a sestry. Čas milosti sa ešte neskonal, Pán je stále schopný zmeniť Šavla na Pavla a volať von zo všetkých vierovyznaní a náboženstiev. Je to len hlboká bolesť, ktorá sa ma zmocnila počas týchto troch dní. Potom sa ma však zmocnila hlboká vďačnosť za prednosť, ktorú sme dostali – poznať deň nášho božského navštívenia.

Bolo to mimoriadne stretnutie pri príležitosti štyridsiateho výročia. Mohli sme čítať titulky ako „Pre Božie Slovo a svedectvo Ježiša“, „Aby všetci boli jedno“, „Reformácia dvadsiateho storočia“, „Kristus Svätého Písma“ a „Ježiš Kristus je ten istý, včera, dnes a navždy“. Avšak každému, kto bol potom svedkom toho, čo tam bolo čítané z rukopisov, mohlo doslova prísť zle. Bolo to zhromaždenie viac ako štyristo šesťdesiatich rôznych vierovyznaní, z ktorých sa ani jeden rečník počas mojej prítomnosti ani v najmenšom nedotkol základných právd Písma.

Profesor z presbyteriánskej univerzity sa dozvedel, kto som, a požiadal ma o rozhovor. Jeho prvá otázka znela: „Veríte, že Trojjediný Boh existuje od večnosti ako tri nezávislé, odlišné osoby? Povedzte áno alebo nie!“ Fanatizmus, s ktorým hovoril, mi prenikol srdcom ako nôž. Miloval som tohto milého človeka a prosil som ho o to, aby som najprv mohol niečo povedať. Potom, čo ma chvíľu počúval, vrátil sa k tomu istému bodu a zopakoval, čo povedal predtým. Potom povedal: „Ak tomu neveríš, nemôžem ňa nazývať svojím bratom a nemôžem ti podať ruku.“

Aj dnes je Ježiš Kristus pre mnohých kameňom úrazu. O ňom prorok Izaiáš prorokuje: „*Ale Pána Zástupov, toho budete mať za svätého, jeho sa bojte a jeho sa strachujte. Vtedy sa stane príčinou posvätenia a kameňom urážky a skalou klesnutia obom domom Izraelovým, smečkou a osídľom obyvateľom Jeruzalema. A klesnú spomedzi nich mnohí a padnú a budú skrúsení a zapletúc sa budú lapení.*“ [Iz 8:13-15, podľa nem. prekladu]. Pre jedných je príčinou posvätenia, pre druhých kame-

ňom úrazu; pre jedných je vzácnym uholným kameňom, pre druhých kameňom pohoršenia. Kto pozorne číta tieto a ďalšie biblické miesta, všimne si, že náš Vykupiteľ je sám Pán zástupov.

Mladý Rakúšan, ktorý sa oženil v SRN a pracoval pre Nemecký biblický zväz, mal podať správu pre protestantskú tlačovú službu. Pristúpil ku mne a povedal: „Ty si Ewald Frank z Krefeldu a William Branham bol falošný prorok!“ Som si istý, že každý pochopí, ako som sa cítil, keď ma privítal takýmto pozdravom ešte predtým, ako sme si podali ruky. Boh mi dal milosť tohto milého mladého muža milovať a viesť s ním vecný rozhovor. Nedokázal mojím poznámkam o Božom Slove oponovať, ale stále sa vracal k bratovi Branhamovi, ktorému dal tie najhoršie tituly, aké si človek môže vložiť do úst. Keď som sa ho spýtal, či niekedy počul alebo čítal jeho kázeň, musel odpovedať záporne. Aká škoda, že zákonníci dvadsiateho storočia, rovnako ako za čias Ježiša Krista, hrešia proti nadprirodzenému pôsobeniu Boha tým, že pôsobenie Ducha Božieho označujú za pochádzajúce od diavla! Podľa slov nášho Pána nie je odpustenie pre nikoho, kto sa rúha Božiemu Duchu [Mk 3:22-30].

Uvedomujeme si neopísateľnú milosť, ktorá nám bola daná tým, že sme boli oboznámení s Božou radou spásy, ktorá sa práve uskutočňuje. Nečíta celé „kresťanstvo“ tú istú Bibliu? Či celý klérus, od veľkňaza Kajfáša cez Gamaliela až po Saula, neskúmali deň čo deň v tých istých Písmach, ktoré bolo čítané vo všetkých synagógach a ktoré čítal aj náš Pán? Ale až vo chvíli, keď sa Pán zjavil Saulovi a vzišlo mu svetlo, pochopil vo Svätom Písme, o čo vlastne ide. Potom mohol práve na základe tohto Písma dokázať, že Ježiš Kristus je Mesiáš. Predtým so znalosťou tohto Písma prenasledoval tých, ktorí Kristovi, Mesiášovi, slúžili srdcom i životom. Dnes je to rovnaké: len keď sa človek skutočne stretne s Ježišom Kristom, vzíde mu nebeské svetlo a Písmo sa pre neho stane živou skutočnosťou vo svojej božskej aktuálnosti.

Keď ma zodpovedný vedúci na mojich posledných zhromaždeniach v Nairobi davu asi štyroch tisícok prítomných predstavil ako proroka, musel som ho opraviť, ale zároveň mi bolo umožnené svedčiť o prorockom Slove, ktoré nám bolo v tomto čase zjavené. Jadrom tejto prorockej zvesti je a zostáva zjavenie Božie v Kristovi. Ono musí byť teraz na konci postavené na svietnik. Ľudia všetkých náboženstiev a rás, ako aj politických svetonázorov majú právo oboznámiť sa s Božou spásnou radou s ľudstvom. Nastal čas, v ktorom sa musí dostať k slovu Boh a keď ide o Boha a jeho spásny plán s ľudstvom, všetci ľudia sú odsúdení mlčať. Ak Boh chce, budeme o tom ešte písať.

Pozitívny vývoj

Napriek udalostiam, ktoré sa dejú v náboženskej i politickej oblasti, sme veľmi vďační Pánovi za dvere, ktoré nám otvoril, a za cesty, ktoré nám pripravil. Na rozdiel od denominačných kruhov sme toho názoru, že Boh na čelo ZSSR postavil správneho človeka. Očakávame v celej východnej Európe slobodu pre zvestovanie večného evanjelia a čas, ktorý nám ešte zostáva, vykúpime. Už teraz môžeme s vďakou zakúsiť, že nielen tlačené kázne, ale aj kazety sa nerušene dostávajú k bratom v Rusku a ostatných východoeurópskych krajinách. To, čo sme dlho očakávali, sa teraz stalo skutočnosťou. Je napísané, že toto evanjelium o kráľovstve bude zvestované všetkým národom a Boh sa postará, aby sme ho zvestovať mohli. Nesieme Jeho slovo, On urovnáva cesty, otvára dvere a pripravuje srdcia. Aké krásne je, že nepatríme k žiadnej náboženskej, ani politickej strane, a smieme tak stáť len na strane Božej!

Som Pánovi vďačný za roky, ktoré máme za sebou a počas ktorých sme mohli publikovať jeho Slovo v mnohých jazykoch. Zároveň plný očakávania hľadím do budúcnosti. On sa doteraz staral o to, aby boli na správnom mieste správni ľudia a aby bolo toto celosvetové misijné dielo nádherným spôsobom podporované dobrovoľnými darmi. Nech Všemohúci Boh, v ktorého službe stojíme, požehná všetkých, ktorí sa podieľajú na jeho veci či už srdcom alebo rukami. Nič dôležitejšie pre nás vôbec nemôže existovať. Veriaci tak prakticky dokazujú, že milujú Pána nielen ústami, ale aj skutkami a pravdou.

Nech vás Pán všetkých hojne požehnáva a nech je s vami.

V poverení Božom pôsobiaci

Bro. Frank

Fotografia vznikla na Veľkú noc 1988 pred modlitebňou v Krefelde. Bol to najväčší počet návštevníkov od slávnostného otvorenia kaplnky na Veľkú noc 1974. Aj letničné zhromaždenia boli hojne navštevované. Vďaka Pánu za to, že máme na tomto mieste možnosť postarať sa o bratov a sestry vo všetkých smeroch. Zabezpečená je aj strava a ubytovanie. Dokonca aj parkovacích miest je dostatok.

Fotografia bola urobená 5. júna 1988 na Haiti. Vpredu vľavo je brat Barilier, ktorý ma prekladal v Port-au-Prince. Posledné zhromaždenie malo byť vyhradené pre bratov, takže na fotografii nie sú takmer žiadne sestry. Boh tam mocným spôsobom požehnal, rovnako ako v mnohých iných krajinách.